

TESTIMONIS DE LA LLUM

La fe cristiana ha nascut de la trobada sorprenent que ha viscut un grup d'homes i dones amb Jesús. Tot comença quan aquests deixebles i seguidores es posen en contacte amb ell i experimenten "la proximitat salvadora de Déu". Aquesta experiència alliberadora, transformadora i humanitzadora que viuen amb Jesús és la que ho ha desencadenat tot.

La seva fe es desperta enmig de dubtes, incerteses i malentesos mentre el segueixen pels camins de Galilea. Queda ferida per la covardia i la negació quan és executat en la creu. Es reafirma i es torna contagiosa quan l'experimenten ple de vida després de la seva mort.

Per això, si al llarg dels anys, no se contagia i se transmet aquesta experiència d'unes generacions a les altres, s'introdueix en la història del cristianisme una ruptura tràgica. Els bisbes y preveres segueixen predicant el missatge cristià. Els teòlegs escriuen els seus estudis teològics. Els pastors administren els sacraments. Però, si no hi ha testimonis capaços de contagiar un xic del que es va viure a l'inici amb Jesús, falta l'essencial, l'únic que pot mantenir viva la fe en ell.

En les nostres comunitats estem necessitats d'aquests testimonis de Jesús. La figura del Baptista, obrint-li camí enmig del poble jueu, ens anima a despertar avui en l'Església aquesta vocació tan necessària. Enmig de la foscor dels nostres temps necessitem «testimonis de la llum».

Creients que despertin el desig de Jesús i facin creïble el seu missatge. Cristians que, amb la seva experiència personal, el seu esperit i la seva paraula, facilitin l'encontre amb ell. Seguidors que el rescatin de l'oblit i de la relegació per fer-lo més visible entre nosaltres.

Testimonis humils que, a l'estil del Baptista, no s'atribueixin cap funció que centri l'atenció en la seva persona robant-li protagonisme a Jesús. Seguidors que no el suplantin ni l'eclipsin. Cristians sostinguts i animats per ell, que deixen entreveure rere els seus gestos i paraules la presència inconfusible de Jesús viu enmig de nosaltres.

Els testimonis de Jesús no parlen de sí mateixos. La seva paraula més important és sempre la que li deixen dir a Jesús. En realitat el testimoni no té la paraula. Es només «una veu» que anima a tots a «aplanar» el camí que ens pot dur a ell. La fe de les nostres comunitats se sosté també avui en l'experiència d'aquests testimonis humils i senzills que enmig de tant desànim i desconcert posen llum ja que ens ajuden amb la seva vida a sentir la proximitat de Jesús.

(de'n Pagola)